

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobců: a) **T.A.** , narozený , státní příslušnost Irák,
t. č. v ZZC Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
b) **S.R.** , narozená ..., státní příslušnost Irák,
t. č. v Pobytovém středisku Kostelec,
c) **nezl. M.A.**, narozená ..., státní příslušnost Irák,
t. č. v Pobytovém středisku Kostelec,
všichni zastoupeni obecným zmocněncem Organizací pro pomoc
uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha

proti
žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje,**
se sídlem Nádražní 2437/2, 301 00 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalované o prodloužení zajištění cizince ze dne 3. 12. 2018, č. j.
KRPP-147972-23/ČJ-2018-030022

takto:

- I. Žaloba ve vztahu k žalobci a) se zamítá.
- II. Žaloba ve vztahu k žalobkyním b) a c) se odmítá.
- III. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se podanou žalobou domáhali zrušení shora označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo rozhodnuto o prodloužení zajištění žalobce a) ve smyslu § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu“) v zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění. V souladu s § 125 odst. 1 zákona o pobytu byla doba zajištění prodloužena z původních 60 dnů o 90 dní, tj. celkem na 150 dní od okamžiku omezení osobní svobody.
2. V podané žalobě žalobci nejdříve obecně namítali, že správní orgán porušil ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod („Listina“), čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“), § 179 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a čl. 3 Úmluvy proti mučení a čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, § 3 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, § 52 správního řádu, § 68 odst. 3 správního řádu a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.
3. Žalobci konkrétně namítali, že všichni tři představují zranitelné osoby. Jejich specifická zranitelnost vyplývá z několika skutečností. Všichni tři žalobci a), b) a c) pochází z Iráku. Přichází z oblasti, kde probíhal dlouhodobě válečný konflikt, a kde bylo civilní obyvatelstvo prokazatelně vystavováno válečným zločinům, zločinům proti lidskosti a dlouhodobě, systematicky pronásledováno. Žalobkyně b), která je navíc žadatelkou o mezinárodní ochranu, je také zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, neboť se nachází v prvních měsících těhotenství a je obětí domácího násilí. Žalobkyně c) je nadto velmi malé dítě, je jí teprve 6 let. Žalobci dále upozornili, že žalobce a) se z celé rodiny jako jediný dohoví anglickým jazykem a pomáhal pro celou rodinu vyřizovat potřebné náležitosti v komunikaci s policií, právníky a úřady. Žalobkyně b) a c) se tak v důsledku rozdělení rodiny na základě rozhodnutí správního orgánu nachází v situaci další zranitelnosti, neboť mají obtíže se samostatně orientovat v právním a správním prostředí ČR.
4. Podle žalobců nebyly žalovanou v napadeném rozhodnutí dostatečně zohledněny dopady rozhodnutí na zájmy a práva žalobkyň b) a c). V napadeném rozhodnutí žalovaná zvažuje možné dopady rozhodnutí pouze s ohledem na právo na osobní svobodu, nikoliv však s ohledem na další práva, která jsou rozhodnutím správního orgánu dotčena. Dopady zajištění, zejména z hlediska rozdělení rodiny, a to jak na žalobce a) jako nastávajícího otce, tak na jeho nevlastní dítě c), tak na jeho těhotnou manželku žalobkyni b), zohledněny nebyly.
5. Žalobci se nadto domnívají, že žalovaná ve svém rozhodnutí nedostatečně zohlednila povinnosti ČR vyplývající z Úmluvy o právech dítěte a dalších mezinárodních závazků ČR a to zejména s ohledem na právo na rodinný a soukromý život, když zajištěním žalobce a) oddělila od žalobkyň b) a c).
6. Žalobci odkázali na Preambuli Směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „Návratová směrnice“). Ta stanoví v odst. 22 následující: „V souladu s Úmluvou OSN o právech dítěte z roku 1989 by při provádění této směrnice členské státy měly v první řadě zvážit „zájem dítěte“. V souladu s Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod by členské státy měly při provádění této směrnice zohlednit zejména respektování práva na

rodinný život.“ Dle názoru žalobců žalovaná porušila procedurální závazky vyplývající z Úmluvy o právech dítěte.

7. Prodloužení doby zajištění žalobce a) v praxi vedlo k rozdělení rodiny. Odloučení rodiny je v praxi absolutní, neboť jediným prostředkem pro zachování rodinných vazeb je za jejich situace sporadický kontakt skrz pevnou telefonní linku, která je sdílená pro všechny cizince umístěné v ZZC.
8. Žalovaná dle názoru žalobců nedostatečně zdůvodňuje, proč nepřistoupila k uložení alternativ, když zde neexistuje nebezpečí, že by se žalobce a) před orgány skrýval, nebo jinak mařil rozhodnutí o správním vyhoštění. Naopak žalobce a) chce také požádat v ČR o mezinárodní ochranu, jelikož mu v zemi původu hrozí vážná újma. V případě propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců by se okamžitě dostavil do Příjímacího střediska Zastávka u Brna a v řádu dní by tak mohl být sloučen se svou rodinou v PoS Kostelec jako žadatel o mezinárodní ochranu. Žalobce a) se dále domnívá, že uložení alternativy bude dostačující také z toho důvodu, že tuto alternativu bude v praxi nutné aplikovat pouze krátkou dobu (1-2 dny) a sice do té doby, než se dostaví do PŘS Zastávka.
9. Žalobci dále považují délku zajištění žalobce a) za nepřiměřenou. Délku zajištění přitom žalovaná opět vyvozuje pouze na základě složitosti a délky správních úkonů nutných pro realizaci vyhoštění, nikoliv však s ohledem na práva dalších účastníků řízení – žalobkyň b) a c). Žalobci se na základě správního spisu domnívají, že správní orgán pochybil při ověřování totožnosti žalobce a). Je zřejmé, že pokud správní orgán žádá o ověření totožnosti u nesprávného zastupitelského úřadu, délka řízení se tím prodlužuje. Chyba správního orgánu však nemůže jít na vrub zajištěného cizince a jeho rodinných příslušníků.
10. Žalobci dále namítají, že správní orgán porušil ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 8 odst. 2 Listiny a čl. 5 odst. 1 písm. f Úmluvy, § 127 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť v praxi nelze realizovat účel zajištění žalobce a). Pokud neexistuje účel, v tomto případě reálná možnost správního vyhoštění, zajištění tak pozbývá svého smyslu a stává se nezákonným. Žalobci v tomto směru poukázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 12/2009-61 ze dne 15. 4. 2009, podle kterého správní orgány při rozhodnutí o zajištění musí zvážit „*zda výkon vyhoštění je alespoň potenciálně možný*“. Žalobci dále poukazují na skutečnost, že v případě žalobce nemůže být správní vyhoštění realizováno, a to hned ze dvou důvodů. Jednak při navrácení žalobce a) do Iráku existují důvodné obavy, že by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. A jednak vyhoštění žalobce a) do země původu za situace, kdy je jeho manželka, žalobkyně b) stále v řízení o mezinárodní ochranu, by v praxi vedlo k rozdělení rodiny, a tím k porušení práva na soukromý a rodinný život tak, jak toto právo vyplývá z čl. 8 Evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a čl. 8, 9, 10 a 16 Úmluvy o právech dítěte.
11. Žalobci a) a b) během řízení o zajištění opakovaně uvedli, že Irák opustili z obavy o svůj život. Žalobce a) v této souvislosti nadto doplnil, že se obávají návratu, protože rodiče žalobkyně b) nesouhlasí s jejich svatbou. Žalovaná se žalobcem uvedenými skutečnostmi nijak nezabývala, ani se na ně dále nedoptávala. Nelze tedy než dovodit, že žalovaná žalobce zajistila víceméně automaticky, neboť není nijak zřejmé, na základě jakých informací předjímá reálnost návratu.
12. Žalobci dále uvedli několik zpráv poskytujících informace o situaci v Iráku, přičemž uvedli, že situace v zemích konfliktu je obvykle nestabilní a pro civilní obyvatelstvo

nebezpečná ještě značnou dobu po oficiálním ukončení konfliktu. Z uvedených zpráv žalobci dovozovali, že situace v Iráku je dlouhodobě nebezpečná a nestabilní. Při návratu do země původu by žalobci a) zcela jistě hrozilo vážné ohrožení života či lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v důsledku vnitřního ozbrojeného konfliktu a tedy vážná újma ve smyslu § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

13. K zániku důvodů pro zajištění se smyslu § 127 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žalobci uvedli, že důvody pro zajištění zanikly nejpozději za situace, kdy žalobkyně b) požádala o mezinárodní ochranu a po propuštění ze ZZC dále pokračuje v azylovém řízení. Za situace, kdy je byt jen jeden člen rodiny účastníkem řízení o mezinárodní ochraně, nemohou být další členové rodiny vyhoštěni, neboť vyhoštění by představovalo vážné porušení práva na rodinný život tak, jak toto vyplývá ze čl. 8 Evropské Úmluvy. I pokud by snad vyhoštění bylo s ohledem na situaci v Iráku realizovatelné, důvody zajištění v současnosti přestaly existovat, neboť žalobkyně b) je žadatelkou o mezinárodní ochranu.
14. Dle názoru žalobců žalovaná nedostatečně zjišťovala možnost existence vážné újmy v případě navrácení žalobce a) do Iráku, a nijak nevěnovala pozornost skutečnosti, že vyhoštěním žalobce a) by došlo k rozdělení rodiny za situace, kdy je žalobkyně b) účastnicí v řízení o mezinárodní ochraně.
15. Žalobci mají za to, že žalovaná postupovala nepřiměřeně a v rozporu se zásadami činnosti správních orgánů, když postupovala způsobem, kdy žalobce zbavila osobní svobody za účelem vyhoštění, které je fakticky nerealizovatelné. A ze všech výše uvedených důvodů žalobci žádali soud o zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost.
16. Ve svém **vyjádření** žalovaná uvedla, že žalobce a) nevyužil svého práva požádat o mezinárodní ochranu na rozdíl od žalobkyně b), která 11. října 2018 využila svého práva a požádala o mezinárodní ochranu a její zajištění bylo podle § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců ukončeno 16. října 2018. Tímto svým postojem zapříčinil, že došlo k rozdělení rodiny, neboť nebyl důvod, aby žadatelé o azyl dále setrvali v Zařízení pro zajištění cizinců v Bělé Jezové. Podle sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 30. listopadu 2018 č. j. CPR-31486-6/ČJ-2018-930310-T247 ve spise pod pořadovým číslem 22 očekává Ředitelství služby cizinecké policie vyjádření Velvyslanectví Irácké republiky, že byl cizinec ztotožněn a je možné mu vydat náhradní cestovní doklad. Toto ovšem nelze realizovat do 5. prosince 2018, kdy uplynula lhůta pro zajištění podle § 124 odst. písm. b) zákona o pobytu cizinců, a proto žalovaná přistoupila k prodloužení doby zajištění žalobce o 90 dnů celkem na 150 dnů.
17. Prodloužení zajištění žalobce a) bylo dle názoru žalované důsledkem úmyslného protiprávního jednání žalobce, které spočívalo v nelegálním překročení vnějších hranic Evropské unie z Turecka do Řecka, dále v obstarání padělaných dokladů Bulharska a jejich zneužití v rámci překračování vnitřních hranic zemí Evropské unie a neoprávněném pobytu na území České republiky a na území Spolkové republiky Německo a jeho odmítavého postoje k objasnění věci, kdy odmítl vyplnit tiskopis na ověření totožnosti.
18. Žalovaná se vyjádřila tak, že neporušila čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod ani čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť uplatnila svou pravomoc pouze k účelům, jež jí byly zákonem svěřeny v § 164 zákona o pobytu cizinců. Dále postupovala pouze v mezích zákonů a neporušil čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, neboť hájila nejlepší zájem dítěte být se svou matkou. Jakákoliv jiná alternativa by znamenala oddělení

matky od dítěte. Dále žalovaná uvedla, že pokud by se podařilo realizovat správní vyhoštění žalobce a) před uplynutím stanovené lhůty, bude ukončeno jeho zajištění, neboť podle § 127 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pomine důvod zajištění.

19. Z výše uvedených důvodů žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
20. Ze zasláního **správního spisu** soud ověřil, že skutečnosti uvedené ve vyjádření žalované odpovídají obsahu spisového materiálu. Nad rámec uvedeného ze spisu doplňuje soud následující skutečnosti: Podle záznamu o výsledku vyhledávání ze systému EURODAC ze dne 7. 10. 2018 žalobci a) a b) nepožádali o mezinárodní ochranu v žádném členském státě EU. Ze správního spisu je seznatelné, že žalobci a) a b) v Řecku koupili padělané bulharské doklady, na které přicestovali letecky z Thesalloniki do Prahy. Dále oba shodně prohlásili, že dítě - tedy žalobkyně c) je vlastním dítětem pouze žalobkyně b). Žalobce a) sdělil, že pokud mu nebude umožněno dojet až do Francie tak chce jet alespoň do Německa a tam požádat o azyl, v České republice zůstat nechce. Z protokolů ze dne 7. 10. 2018, ve kterých vypovídal žalobce a) též žalobkyně b) vyplývá, že z Iráku žalobce a) vycestoval v říjnu roku 2017 a od té doby do zajištění Policií ČR se zdržoval postupně v těchto zemích: Turecko, Řecko, Německo. Dále ze spisu vyplynulo, že žalovaná vyvíjí snahu ztotožnit žalobce a), aby mohlo být uskutečněno jeho vyhoštění, přičemž tento neposkytuje dostatečnou součinnost. Žalobce a) stejně jako žalobkyně b) byl včas a řádně poučen o možnosti požádat o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců.
21. Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť účastník řízení nežádal nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců).
22. **Soud neshledal žalobu důvodnou.**
23. Předmětné ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců stanoví: *„Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jestliže bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.“*
24. Předmětné ustanovení § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoví: *„Doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.“*
25. Ustanovení § 179 zákona o pobytu uvádí: *„Vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“*
26. Soud konstatuje, že napadeným rozhodnutím bylo zajištění prodlouženo pouze žalobci a), z tohoto důvodu soud došel k závěru, že žalobkyně b) a c) nebyly tímto rozhodnutím dotčeny na svých právech, a proto nejsou aktivně legitimovány. Z tohoto důvodu soud ve výroku II. žalobu ve vztahu k žalobkyním b) a c) odmítl.

27. Nadto soud uvádí, že ze správního spisu je patrné, že žalobkyni b) běží azylové řízení a momentálně je ubytována v Pobytovém středisku Kostelec, kde je také ubytována její dcera žalobkyně c). Soud neshledal, že by napadeným rozhodnutím byly žalobkyně b) a c) přímo dotčeny na svých právech, neboť nebyly tímto rozhodnutím zajištěny a v současnosti jsou ubytovány v PoS Kostelec na základě probíhajícího azylového řízení žalobkyně b) - matky žalobkyně c), která je v ČR v současnosti jejím jediným rodičem, potažmo zákonným zástupce.
28. Ve vztahu k žalobci a) soud žalobu věcně projednal a došel k názoru, že žaloba není důvodná, a to z následujících důvodů. Žalobce a) společně s žalobkyněmi b) a c) byl v rámci readmisního řízení vrácen ze Spolkové republiky Německo do ČR proto, že dne 6.10.2018 kolem 1:46 hodin přejel hranice mezi oběma státy linkovým autobusem směrem do Paříže, a při kontrole předložil hlídce německé policie bulharský ID doklad, který byl v systému označen jako totální padělek. Žalobce a) německé hlídce BPOLI Waidhaus následně sdělil svou totožnost bez předložení platného pravého cestovního dokladu. S žalobcem a) byl Policií ČR dne 7. 10. 2018 sepsán protokol, v němž žalobce výslovně uvedl, že žalobkyně b) je jeho žena, což ovšem nijak nedoložil, a že žalobkyně c) není jeho vlastní dítě. Dále žalobce a) uvedl, že v Řecku ve městě Athény koupil za částku 8 000 EUR padělané bulharské doklady a letenky pro sebe a pro své spolucestující žalobkyně b) a c). Žalobce a) tyto doklady koupil vědomě a s úmyslem docestovat na ně až do západní Evropy. Do České republiky žalobci přiletěli z Řecka, kde se při letištní kontrole prokazovali padělanými bulharskými doklady. Žalobce a) tedy vědomě a úmyslně překročil hranice České republiky a nelegálně zde pobýval po bližší neurčitou dobu, přičemž neměl oprávnění k pobytu na území, a porušoval tak právní řád ČR.
29. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 237/2017-20 ze dne 14.12.2017: „Již samotná okolnost, že cizinec užije při prokazování totožnosti padělaný či pozměněný doklad totožnosti některého z členských států EU umožňující mu za běžných okolností vystupovat pod nepravou identitou (příp. je u něho takový doklad nalezen, aniž by cizinec dokázal osvědčit, že jej nehodlal jakkoli užít), je totiž obvykle velmi silným signálem toho, že cizinec je připraven závažně porušovat pravidla České republiky regulující pobyt cizinců. Takový falešný doklad cizinci za běžných okolností (tedy v případě, že nebude prováděna důkladná kontrola umožňující ověřit pravost dokladu) umožňuje pohybovat se po území ČR (a případně i jiných států Schengenského prostoru), ilegálně zde pracovat a prokazovat svoji totožnost v běžných životních situacích. Může případně vést i jakési dva životy – jeden na falešné doklady, druhý na doklady pravé. Jednoduše řečeno, takový doklad umožňuje cizinci vést život, a to dlouhodobě, na pomezí legality či za ní. Proto již samotná možnost jeho užití (a zpravidla tedy i jen prosté držení takových falešných dokladů při sobě) je za běžných okolností dostatečným důvodem k důkladnému zvážení, zda cizince zajistit – v opačném případě totiž není vůbec vyloučeno, že cizinec, který si již jednou byl schopen opatřit falešný doklad, si opatří další falešný doklad a opět se vzdálí dosahu orgánů dohlížejících na dodržování cizineckého práva.”
30. Z výše citovaného rozhodnutí vyplývá, pakliže žalovaná dostatečným způsobem odůvodnila, z jakých důvodů nebylo možné aplikovat žádné ze zvláštních opatření, tedy a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení finanční záruky cizincem či c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, je žalovaná oprávněna po posouzení konkrétních okolností případu zajistit žalobce v zařízení

pro zajištění cizinců. Navíc v daném případě v neprospěch žalobce hrála ta skutečnost, že si vědomě a úmyslně opatřil padělaný doklad občana členského státu a jím se také prokazoval. Soud konstatuje, že odůvodnění nemožnosti aplikace § 123b zákona o pobytu na str. 5-6, je v daném případě dostačující a soud se s tímto ztotožňuje.

31. K námitce žalobce, že je zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, soud konstatuje, že v žádném případě nelze žalobce a) považovat za zranitelnou osobu, neboť předmětné ustanovení uvádí, že „*zranitelnou osobou zejména nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilým dítětem nebo rodič nebo rodina se zletilým dítětem se zdravotním postižením, osoba starší 65 let, osoba se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotná žena, oběť obchodování s lidmi nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí*“. Žalobce a) není nezletilou osobou bez doprovodu, osobou starší 65 let ani nemá žádné zdravotní postižení či vážné onemocnění a rozhodně není těhotnou ženou. Žalobce a) rovněž není obětí obchodování s lidmi, nic takového netvrdí ani se nic takového neprokázalo, neboť celou dobu cestoval po evropských zemích dobrovolně a volně, tudíž nebyl vystaven žádné formě psychického, fyzického ani sexuálního násilí. V současné době není žalobce a) ani rodičem s nezletilým dítětem, neboť jak sám uvedl žalobkyně c) není jeho vlastní dítě, a jiné dítě v současné době není na žalobci závislé.
32. K další námitce žalobce, že je z rodiny jediný, kdo se dohoví anglicky a zajišťuje tak pro sebe a své spolucestující žalobkyně b) a c) komunikaci se správními orgány, soud uvádí, že každý cizinec, který je zajištěn v ZZC má možnost využít služeb Organizace pro pomoc uprchlíků („Organizace“), která byla pro tyto účely zřízena Ministerstvem vnitra ČR a jsou jí pro její fungování poskytovány finanční prostředky. Mezi aktivity Organizace mimo jiné patří i poskytování právního poradenství a jazyková pomoc. Všichni žalobci tak mají možnost ve svém jazyce, příp. v jazyce, ve kterém se dorozumí, komunikovat se správními orgány, přestože nejsou pohromadě. Vzhledem k tomu, že jsou všichni žalobci zastoupeni Organizací již od počátku, považuje tuto námitku soud za irelevantní, jelikož právní kroky za žalobce činí jejich obecný zmocněnec na základě plné moci.
33. K námitce nedostatečného posouzení nejlepšího zájmu dítěte soud konstatuje, že žalovaná se dostatečně zabývala nejlepším zájmem nezletilé žalobkyně c) v napadeném rozhodnutí i v prvotním rozhodnutí o zajištění žalobce a). Nadto soud uvádí, že žalobkyně c) je momentálně ubytována v Pobytovém středisku Kostelec se svou matkou, která je jejím jediným rodičem, tudíž byl žalovanou zachován princip nejlepšího zájmu dítěte. Žalobce a) nijak neprokázal hloubku vztahu, navíc sám uvedl, že není biologickým otcem žalobkyně c), a s žalobkyněmi b) a c) se setkali v Řecku teprve před cca sedmi měsíci. Soud je toho názoru, že nezletilá žalobkyně c) je určitě hlouběji citově vázána na svou matku, je tedy v jejím zájmu zůstat s ní.
34. K namítanému narušení soukromého a rodinného života žalobců napadeným rozhodnutím, které nerespektuje jednotu rodiny a nezohledňuje dopady zajištění do sféry rodinného života žalobců, uvádí soud, že to nelze přičítat k tíži žalované, neboť žalobce si odloučení od zbytku rodiny způsobil svým jednáním. Žalobce, přestože měl možnost, nepožádal v ZZC Bělá Jezová o mezinárodní ochranu jako žalobkyně b), čímž fakticky způsobil rozdělení rodiny. Žalobce a) svým nelegálním jednáním a přístupem způsobil, že byly naplněny podmínky pro jeho zajištění, neboť porušoval právní předpisy ČR a jiných států EU, a současně nebylo vhodné aplikovat jiná zvláštní opatření. Žalovaná správně

dospěla k závěru, že žalobce a) splňuje všechny předpoklady k tomu, aby byl zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců.

35. K další žalobní námitce ve vztahu k žalobci a) týkající se délky zajištění soud uvádí, že vzhledem k tomu, že napadeným rozhodnutím byl zajištěn pouze žalobce a), který je dospělým mužem, může doba zajištění trvat až 180 dní. Žalobci a) byla prodloužena doba zajištění o 90 dnů celkem na 150 dnů omezení osobní svobody, přičemž žalovaná toto odůvodnila tím, že dobu spojenou s prokázáním žalobcovy totožnosti a s úkony vedoucími k realizaci vyhoštění nelze nijak předpovědět, neboť nezávisí na vůli žalované, jak dlouho bude zjištění totožnosti žalobce trvat. A navíc žalobce ke svému ztotožnění neposkytuje dostatečnou součinnost, naopak jej všelijak ztěžuje.
36. Soud je toho názoru, že v případě žalobce a) žalovaná rozhodla v souladu s ustanovením § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, když prodloužila dobu zajištění na celkem 150 dní, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění žalobce a). Dle mínění soudu žalovaná v napadeném rozhodnutí dostatečně zdůvodnila, jaké úkony ještě povedou ke správnímu vyhoštění žalobce a), a podle toho určila dobu trvání jeho zajištění. Současně soud konstatuje, že ani žalovaná ani žalobce nemohou předpovídat, jak dlouhá doba je potřebná pro provedení veškerých úkonů směřujících k vyhoštění cizince, zvláště v případech, kdy je potřeba zjistit pravou cizincovu totožnost, což závisí na třetí straně. Je třeba dodat, že žalovaná činí veškeré úkony směřující ke ztotožnění žalobce, což lze prokázat dokumenty ze správního spisu.
37. Posledním okruhem žalobních námitek byla neexistence účelu zajištění. Žalobce a) v žalobě namítal, že neexistuje reálná možnost jeho vyhoštění, jelikož navrácení žalobce do země původu – Iráku – by znamenalo nebezpečí vážné újmy, a touto skutečností se podle žalobce žalovaná vůbec nezabývala. K tomu soud uvádí, že žalovaná byla povinna předběžně posoudit, zda jsou dány důvody pro zajištění žalobce a) a zda neexistují potencionální překážky bránící vyhoštění cizince již při rozhodování o zajištění, přičemž žalovaná těmito požadavkům zcela dostála. Takovou překážkou podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu je důvodná obava z hrozícího nebezpečí vážné újmy a podle § 179 odst. 2 se za vážnou újmu považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Žalobce a) v žalobě uvedl, že v jeho případě hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 odst. 2 písm. c) a d), k tomu přiložil několik zpráv týkajících se situace v Iráku a dále uvedl, že zemi opustil z obavy o svůj život.
38. Ze správního spisu vyplývá, že ačkoliv během řízení o zajištění žalobce a) několikrát zmínil obavu o svůj život, v ZZC nepožádal o mezinárodní ochranu, přestože o této možnosti byl řádně a včas poučen a měl několikero příležitostí, a to i v několika dalších bezpečných zemích EU. Obavu o svůj život vždy podkládal pouze skutečností, že se oženil s žalobkyní b) přes nesouhlas jejích rodičů. Je zřejmé, že dokud nebyl žalobce a) zajištěn Policií ČR a umístěn do ZZC, neměl potřebu domnělou obavu o svůj život nijak řešit, naopak úmyslně porušoval zákony několika zemí EU, když se prokazoval padělaným cestovním dokladem s cílem nelegálně docestovat až do Francie, kde chtěl požádat o azyl. Žalobce a) v řízení o zajištění nezmínil jinou důvodnou obavu z ohrožení svého života. Soud je toho názoru, že žalovaná v dané situaci a s danými informacemi dostatečně posoudila možnost realizace správního vyhoštění a správně na str. 7 konstatovala reálný

předpoklad vyhoštění žalobce. Žalovaná tímto není zbavena povinnosti i nadále zkoumat možnost realizace správního vyhoštění žalobce, nicméně pro potřeby napadeného rozhodnutí o zajištění je konstatována možnost vyhoštění žalobce a) vyplývající ze správního spisu dostačující. Soud k tomuto dále uvádí, že podrobným zkoumáním realizace správního vyhoštění se bude muset žalovaná zabývat v řízení o správním vyhoštění.

39. Soud shledal i poslední námitku nedůvodnou, jelikož žalobce sice tvrdí, že je žalobkyně b) jeho manželkou, ale dosud neprokázal fakticitu tvrzeného manželství, neboť nedoložil žádný doklad. Žalovaná v napadeném rozhodnutí tedy dostatečným způsobem zhodnotila zásah daného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a dle názoru soudu nebyla povinna se jím podrobněji zabývat. Důvod pro zajištění žalobce tedy neodpadl, a podmínky pro zajištění jsou stále naplněny.
40. Lze uzavřít, že žalovaná postupovala v souladu s právním řádem ČR, konkrétně se zákonem o pobytu cizinců, a také s unijním právem, své závěry o nezbytnosti zajištění žalobce a) na stanovenou dobu řádně odůvodnila a z jejího rozhodnutí bylo zřejmé, z čeho vycházela, jakými úvahami se řídila a k jakým závěrům na tomto základě dospěla. Rozhodnutí žalované netrpělo vadami nezákonnosti ani nepřezkoumatelnosti.
41. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) ve vztahu k žalobci a) výrokem I. zamítl.
42. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měla právo žalovaná, jež měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 7. ledna 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně